

skellige fremmede Stater allerede forlængst er inddraget under Skattesystemet. Den Maade, hvorpaa Værdistigningen har været gjort til Genstand for kommunal Beskatning, har imidlertid været forskellig; i en Del tyske Stater er Værdistigningsafgiften gjort til en Omsætningsskat, der svares af den ved Salg af Ejendommen konstaterede Værdistigning, og hvorved det offentlige altsaa tager en Del af den ved Omsætningen indhøstede Avance — nogle Steder saaledes, at Skatten forøges, saafremt der kun er forløbet mindre Aaremaal mellem Salgene. Man har imidlertid — efter det Princip, der er anvendt ved de foran nævnte Love og ligeledes var lagt til Grund ved Københavns Kommunalbestyrelses Forslag af 1908 — valgt den anden Fremgangsmaade: at lade Værdistigningen konstatere ved periodiske Vurderinger og paalægge Afgiften som en aarlig Rente af den saaledes konstaterede Værdistigning. Naar man anerkender Værdistigningen som egnet Skatteobjekt, er det nemlig mindre konsekvent at opsætte Beskatningen, indtil Omsætningen har fundet Sted, hvorved der gives den kapitalstærke Ejer, der har Raad til at beholde sin Ejendom, Adgang til at blive siddende og høste Udbytte af en Værdistigning, medens den mindre bemidlede, der hurtigt maa sælge, maa afstaa en Del af Stigningen til Kommunen. Imod at gøre Skatten til en Omsætningsskat maa ogsaa indvendes, at det offentliges Udbytte af Skatten derved bliver afhængig af Ejerens (Sælgerens) Forretningsdygtighed, hvorved Kommunen kommer til at deltage i en Prisstigning, der alene skyldes individuelle Forhold og ikke er en reel Værdistigning; endelig vil Omsætningsskatten kunne omgaas ved Dannelsen af Aktieselskaber og lignende. En Omsætningsskat hemmer derhos Omsætningen, hvilket er en imod denne Skatteform meget væsentlig Indvending.

I Henhold til det anførte foreslaas Grundværdistigningsafgiften i nærværende Lovforslag knyttet til de periodisk tilbagevendende Vurderinger. Der foreslaas imidlertid indført en Opsættelsesret for den Grundejer, hvis Ejendoms Værdi i Handel og Vandel ikke har givet sig Udslag i et tilsvarende Udbytte. Naar den Værdiforøgelse, som konstateres ved Vurderingen, ikke staar i rimeligt Forhold til Ejerens Udnyttelse af Ejendommen, kan Grundværdistigningsafgiften i visse Tilfælde komme til at hvile uforholdsmæssigt haardt paa ham, og det er derfor retfærdigt, at en

saadan Ejer faar Ret til at vente med sin Afgifts Erlæggelse, indtil han høster Udbytte af den ved Vurderingen konstaterede Værdistigning enten ved Ejendommens Salg eller dens Prioritering eller Udnyttelse paa anden Maade.

I øvrigt bemærkes til de enkelte Paragraffer:

#### Til § 1.

Med Hensyn til Overgangen til den nye Skat kunde man gaa den Vej at lade samtlige nuværende Ejendomsskatter fikseres for hver Ejendom til et bestemt aarligt Beløb, der da paalægges Ejendommen som en fast uforanderlig aarlig Afgift og saaledes, at denne Afgift med sit aarlige Beløb kommer til Afkortning i den Ejendommen i Medfør af Lovforslaget paalignede Grundskyld. Det er nemlig givet, at den Reform, der tilsigtes ved nærværende Lovforslag, ikke bør medføre nogen Nedsættelse i de bestaaende Grundskatter, idet der derved kun vilde tilføres den øjeblikkelige Ejer en ugrundet Fordel. Dette gælder med Hensyn til de gamle Skatter paa Grunden (Hartkornsskatter, Grundskatter), der er nedfældede paa Ejendommen, og som den nuværende Ejer derfor ved Ejendommens Erhvervelse vil have faaet en Godtgørelse for ved Nedsættelse af Ejendommens Købesum, men ogsaa for Ejendomsskyldens Vedkommende maa det antages, at den i alt Fald i nogen Grad er nedfældet paa Ejendommene. Det maa derfor som almindelig Regel gælde, at en Ejendom ikke ved Gennemførelsen af nærværende Forslag kan slippe med en mindre Skattebyrde end den hidtidige.

Dette er da ogsaa foreslaaet i nærværende Lovforslag; man har imidlertid i Stedet for at lade de gamle Skattebeløb fikseres for hver enkelt Ejendom til en uforanderlig aarlig Afgift, hvori Grundskylden afkortes, valgt den Fremgangsmaade straks at lade alle Ejendomme overgaa til Grundskyld og da at opkræve som en Tillægsskat for hver enkelt Ejendom det Beløb, hvormed de hidtidige Ejendomsskatter, beregnede for Skatteaaret 1920—21, overstiger det Beløb, der paalægges Ejendommen i Grundskyld i Kommunen. Dette Tillægsbeløb vil da, efterhaanden som Grundskylden stiger, blive mindre og til sidst ophævet. Den saaledes foreslaaede Fremgangsmaade, hvormed Bestemmelser er optaget i Forslagets § 7, anbefaler sig formentlig af praktiske Hensyn, idet derved samtlige en Ejendom paalignede Beløb fremtidigt vil være at behandle efter ensartede Regler.